

### 3 i påsktiden Den gode herden

Psalmer: 558, 703, 157, 474:3-5, 375:2-4, 251  
Texter: Hes 34:23-31, Hebr 13:20,21, Joh 10:11-16

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Hebr 13:20,21

Fridens Gud har i kraft av ett evigt förbunds blod fört fårens store herde, vår Herre Jesus, upp från de döda. 21 Må han fullkomna er i allt gott så att ni gör hans vilja, och må han verka i oss det som behagar honom genom Jesus Kristus. Hans är äran i evigheters evighet. Amen.

Herre, skriv dessa ord i våra hjärtan. Amen

Dagens predikotext är hämtad ur Hebreerbrevet. Detta brev är lite av Nya testamentets gåta, för ingen vet längre vem som skrev brevet och ingen vet längre vilka mottagarna var. Men man kan gissa. Luther gissade att Apollos skrev brevet. I Apostlagärningarna beskrivs han så här: *Det var en jude ..., en bildad man som var född i Alexandria och mycket kunnig i Skrifterna. Han hade fått undervisning om Herrens väg och talade brinnande i anden och undervisade noggrant om Jesus...* Av innehållet i Hebreerbrevet så förstår vi att det måste ha skrivits av någon som var mycket kunnig i Skrifterna och som var brinnande och noggrann i sin undervisning om Jesus. Det gör att tankarna går till Apollos. Det kan inte ha varit någon av apostlarna som skrev brevet för författaren hade inte hört Jesus själv utan blivit undervisad av dem som hört honom.

Vi vet inte heller vilka mottagarna var. Men det finns ledtrådar. De hade blivit förföljda, en del hade blivit av med egendom och en del blivit satta i fängelse för sin tros skull. Nu stod de inför en ännu värre förföljelse. De var kristna med judisk bakgrund som riskerade att falla tillbaka till den judiska religionen. I brevets hälsningar läser vi att bröderna som kom från Italien hälsade dem. Därför tror vi att det var kristna med judisk bakgrund som bodde i Rom och som nu stod inför den blodiga förföljelse som utbröt under kejsar Nero ca 64 e. Kr. Det var en kraftig påtryckning på de judekristna att återgå till judendomen för förföljelsen riktade sig bara mot kristna, inte mot judar. Församlingen hade varit kristna ett bra tag redan och det finns tecken i brevet på att de stagnerat i sin tro och verksamhet. Det gjorde risken för avfall ännu större. Det finns många jämförelser i brevet mellan nya och gamla förbundet, mellan Jesus och Mose, men templets förstörelse och offertjänstens

upphörande nämns inte, så brevet borde ha skrivits före Jerusalems förstöring år 70. Apollos som författare och judekristna mottagare i Rom i början av kejsar Neros förföljelse är nog ganska bra svar på Nya testamentets gåta.

Men däremot är syftet med brevet är helt klart. Det är en lång och övertygande uppmaning att inte överge den kristna tron för något sämre, och det finns inget bättre. Brevet visar vilken dyrbar skatt vi har i Jesus, vår Frälsare. Och brevet manar oss att leva som människor som äger en sådan ovärderlig skatt. Jesus är den ende, den främste. Han har framburit ett fullkomligt offer, en gång för alla, och vunnit en evig frälsning åt oss. Jesus är garant för ett mycket bättre förbund än det gamla förbundet, som var på väg att försvinna. Brevet beskriver Jesus som den perfekta medlaren mellan Gud och människor. Brevet beskriver vad Jesus gjort för oss och fortsätter göra för oss idag från Majestätets tron i himlen. Brevet talar om den frid vi äger i honom mitt i en orolig värld, eller när det stormar i våra liv. Brevet motiverar oss att fortsätta vandringen mot vårt himmelska hem.

Vår Gud är *fridens Gud*. Fast han är hela världens Domare som en dag ska få himmelens makter att skaka och jorden och allt som är på den att brinna, så är han vår frälsnings Gud. Från honom kommer den frid som övergår allt förstånd och som bevarar våra hjärtan och tankar i Kristus Jesus. Det är just den frid som våra oroliga hjärtan behöver. Det är den frid som kommer av att Jesus återupprättat gemenskapen med Gud och gett oss rätt att bli Guds barn. Vi är inte längre främlingar utan medlemmar i Guds familj.

Brevets författare påminner oss om hur Gud gett oss denna frid. *Fridens Gud har i kraft av ett evigt förbunds blod fört fårens store herde, vår Herre Jesus, upp från de döda*. Jesu blod, som utgöts på korset, betalade hela världens syndaskuld och grundade ett evigt förbund, frälsningens förbund. Men Jesu blod skulle ha spillts förgäves i Golgatas damm om Jesus hade blivit kvar i den grav Josef och Nikodemus lade honom i. Hans uppståndelse är det levande beviset att syndens skuld är betald, vår skuld, och att himmelen står öppen för oss. Blodet på korset och den tomma graven garanterar vår frälsning. Jesus är garant för ett nytt och bättre förbund. Det är bättre än det gamla för det har bättre löften. Det garanterar att vi ska få det utlovade eviga arvet nu då vi blivit friköpta från våra överträdelser. Och det är ett evigt förbund - det behöver aldrig uppdateras eller förbättras.

Jesus kallas i vår text den *store herden* för fåren. Han är verkligen stor. Han blev lydig intill döden på korset. Därför har Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn. Han är den högste och den främste. Genom sin uppståndelse har han förtjänat namnet ”den store herden”. Och vi kan lita fullständigt på honom, speciellt i svårigheter. Församlingen som först tog emot brevet hade blivit

förföljda. Men det var inte någon blodig förföljelse. De hade blivit av med egendom och några hade blivit fängslade. Men nu stod de inför en förföljelse av helt annan kaliber, en blodig förföljelse. Men de kunde lita på sin uppståndne store herde helt och fullt. Vi kan också lita på honom helt och fullt, även när det blir riktigt svårt för oss. Vi kan vara vissa om att den store herden, som blev fullkomnad genom lidande och uppstod ur graven, ska leda alla sina får tills de når *livets vattenkällor och Gud ska torka bort alla tårar från deras ögon*. Ingen enda ska fattas.

Brevets författare bad till fridens Gud som gjort så mycket gott för oss genom Kristus: *Må han fullkomna er i allt gott så att ni gör hans vilja, och må han verka i oss det som behagar honom genom Jesus Kristus*. Att göra Guds vilja är det viktigaste i våra liv. Och att göra Guds vilja är inte bara att fullgöra yttre gärningar på ett tekniskt riktigt sätt utan en inre attityd. Bönen är att fridens Gud ska verka i oss det som behagar honom. Guds vilja är att syndare omvänder sig och får leva. Guds vilja är att syndare som blivit omvända strävar efter att hålla hans bud i tacksamhet över frälsningens gåva.

Det låter så lätt: att vi ska göra Guds vilja - ändå är det omöjligt för oss. De som tror att de kan göra Guds vilja av egna krafter bedrar sig själva. Det är på denna punkt alla andra religioner skiljer sig från kristendomen. Egentligen finns det bara två religioner i världen, den som lär frälsning genom gärningar och den som lär frälsning av nåd genom tron. Och där man lär frälsning genom gärningar finns det ingen kraft att göra Gud vilja. Men där man lär frälsning av nåd utan gärningar upprätthålls lagen. Det är paradoxalt. Frälsningen av nåd genom tron utan gärningar upphäver inte lagen utan upprätthåller den. Det är först där människor blivit frälsta genom tron på den nåd som Gud har ställt fram i Kristus Jesus som det finns kraft att börja lyda Guds lag. Det är bara då Gud verkar i oss som vi kan följa hans vilja. Det är bara då han tänder tron i våra hjärtan och ger tron kraft att vara verksam i våra liv som vi gör det som behagar honom. I Filippobrevet 2:13 skriver Paulus om samma sak med dessa ord: *det är Gud som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja ska ske*. Den tro som Gud kräver ger han oss av nåd genom evangelium i ord och sakrament. Och de goda frukter han söker i våra liv för han själv till mognad genom samma nåd och samma medel.

Hebreerbrevets författare bad för sina läsare: må fridens Gud *verka i oss det som behagar honom genom Jesus Kristus*. Utan Jesus kan vi ingenting göra. Jesus sa till sina lärjungar på väg till Getsemane: *Förbli i mig, så förblir jag i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv om den inte förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det om ni inte förblir i mig. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, så bär han rik frukt. Utan mig kan ni ingenting göra*. Jesus talar här om den förening med honom som sker genom tron som förblir vid hans ord. Det

är först hos den som tror på Jesus som det finns början på en lydnad som behagar Gud. För utan tro är det omöjligt att behaga Gud.

Hebreerbrevets författare gör i sitt brev flera jämförelser mellan det nya förbundet som Jesus är garant för och det gamla förbundet som var på väg att försvinna. Nu avslutar han med en lovprisning. Jesus är värd mer ära än Mose. Det var inte genom Mose lag eller de djuroffer Mose lag befalldes som Gud skulle ge förlåtelse, frid, och kraft att göra Guds vilja, utan genom Jesus Kristus. Han är den perfekta Frälsaren. Hans är äran i evigheters evighet. I himlen ljuder en evig lovsång till *Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Han som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod och gjort oss till ett kungarrike, till präster åt sin Gud och Far, hans är äran och makten i evigheters evighet. Amen.* Må Gud ge nåd åt oss alla att förenas med dem som gått före oss och stämma in i trons triumferande ”Amen”, det är visst och sant.

Låt oss be!

Fridens Gud, bevara våra hjärtan och tankar i Kristus Jesus. Hjälプ oss inse vilken skatt vi har i Jesus, så att vi inte drar oss bort från honom. Gör våra hjärtan brinnande så att vi visar uppskattning för hans frälsning i våra liv. Ge oss kraft till det som behagar dig. Amen.